

Nokkrar smásögur.

1. Misshilningurinn mikli. ^{III. ár.}
Birt í Ganglara, 3.tbl. Laugard.2.nóv.1901.

2. Vizka fíflsins.

3. Hún fór framhá.

4. Páfagaukssagan.

4 blöð fol.

Misokilningurinn mikli
(Misgripin mikla)

Hinn var fally - breint framúrskarandi fally; það var mi hafid yfir allan efar. Hinn var ~~mitt~~ mjó, en þó hrauddleg. Þjósgulu lokkarnir brokku. En umkringdu ^{brostingur} indla andlitid hennar.

Jafnvel þótt Jóhann skrifari væri skildur rekinn í skrifstofunni sinni, kunnir hann þó að mela óvenulga fekur, en hann var, sem mader segir, kvenhraddur og óframfarinn vid hid fagra kyn, og þar sem hann aldrei fædi heimtöð, þar sem hann vissi að kvenfólk var samakornid, þá var hann ^{með} allu kvenfólkinu gagnakunnur. Það hefði þó ekki verið nema nátturligt, þótt Jóhann hefði falið honum skjalabíot ekki. Þóttin fagra hafði í höfuð henna glötudu, þ.e. giprast. En það var ekki svo að sjá, sem förlögin vildu láta slíkt og vidganga, þó að þegar Jóh., af tilviljun leit út um gluggann, þá hann ~~í glugga~~ undur- lítit kvenandlit í glugga í götunni gagnvart honum, andlit, sem ekki hafði þó hugtaki hann, hvorki í röku né svefni, í margu mánuði. Það var á sunnudegi að hann sé hana í fyrsta skipti, en hún stóð vid gluggann, og þegar hún var komin heim ír kirkjunni.

Upps þá þótti hann á hverjum sunnudegi vid gluggann og horfði yfir í húsid andsonis. Hann sí þann þótt þar til kirkjunnar og korna optur. Og þegar þó að líta á daginn settust þótt báttar vid fluggun ~~með~~ vid vinnu sinni og tóku um leid þetta fólkinn í götunni.

Það var einn dag að Jóh. hafði þótt skrifstofunni; hann var heima allan daginn og það jafnvel að þessa þá matinninn til síns og þegar stúlkan kom með matinn, kallaði hann, Betty, hvers þú segur þú sjálf - hvern, hvern. Eð meina, hvaða fólk er það, sem þú hefur þú gagnvart okkur.?"

Betty leit ónægjast yfir til út í gluggann og sagði: "Nú, það er Móllospálkidd, sem þar býr. Þú sérst stúlkan er frá Móllo, en hún heitir Freyja og er stjúpdóttir hennar. En þeim kemur ekki sem allra best saman eptir þótt sem eldabúskan segir. En sjáðu, mi kemur sí gamla að gluggann; það er Móllo gamla."

Jóhann leit skjótt út um gluggann, en síns og ósjálfrítt leit hann nider í sama augnabliki, þótt honum sýndist Móllo líta í sig, ekki sem allra frimlgast. Jóh. var hraddur um að hann hefði ~~id~~ tekið eptir þótt að hann var að gjöla hornaugu til komu hans og dállur.

Það er mjög heidrunarlegt heinsili, sagði Betty, og eldabúskan segir að þau séu vel efnum búin. En það er sagt að Móllo gamla sé stóran húsbondi og löngdi hraddur um komuna sína.

Viturnar líða hver eptir aðra og þegar hún bit mánuður var lídim, uppgjafði Jóh. að hann tók þetta laun þyfir alla þolinmáðina. Stúlkurnar í húsin andsonis tóku að gefa honum auga. Þóttin fagra hafði áætlað en einn sinni títið, í leyri, yfir til hennar og hann var viss um að hún einn sinni brosti svo vinaloga til hans. Aldrei hafði hann séð neitt þvilket. Hvarf þóttin á brjósti hans, ein og það áttu ad springa. Hætt hans ós að sama skapi, sem brosid gjörði hann áradnari. - Jóh. sa það, að hís varð að viðhafu alla vartkærni, þótt að stjúpmodirin mundi ~~þá~~ hafa storkar getur í döllur sinni og þessvegna væri hún nátturliga vona þeim og óframfarin. - Fri Móllo var tón og horud og Jóh. virtist hún mest líkjast baunagrasi; hún leit út fyrir ad vera í milli þvils og þvils, en afundni og síri svipurinn í handlilinn hamar bentu til ad hún væri sunni eldri.

Þegar slundur líða þann, var Jóh. hverskærni, og einn sunnudeg setti hann í sig mátt og gekk út um sama leyti og þótt komu heim frá kirkjunni. Hann var svo þessinn ad mela þeim í götunni og hann veð tóringarfullur til hlidar um leid og hann dýfðist ad taka ofan halbins og þreyja sig djúpt, og ^{sa} sér til óendlaugrar ánægju ~~ad~~ Freyja heilsa honum aftur svo blíðlega. - Mólloina ystir svaf Jóh. ekki. Hann set vid gluggann og standi í húsid andsonis, þangað til allt góð voru dauð í húsin og þessinn snérist ávath um það, hvað Freyja væri ad gjöra, hvað hún hugaði o.s.frv. - Þegar allt var orðid dunnit kallaði hann, en ekki til ad sofa; hann var alt af öðru til þess. Hann gat ekki gleyst ad hún hafði svarað kveðju hans og honum þann þótt vera ekki lítil uppörfun fyrir sig.

Móttel spurdi hann, hvort hann hefði gaman af misisí, og júlki hann þri nállirþega. Þá sagði okk. Það gleður mig sannarlega að þú sést, misisíkalatur. Freyja, viltu ekki spila eitthvað fyrir okkur?

Það varð skult þárnáður en eldri dóttir stóð upp og tók ad ^{fortepianóinn} ~~fortepianóinn~~ og lét fingurna klappa fram og yfura. ~~spá~~ Jóhann varð allt í einu fólur, sem nár; hann rendi augunum í sífellu á vixl til fortepianóinn ^{blómarsarinnar} og ~~fortepianóinn~~ ^{blómarsarinnar} í höndastólnum hinni megin.

„Ég verð ad biðja yður um ad leyfa mér ad spyrja“, stamadi hann út sér sí, „mér er ekki fjóð, hvort ég hefði rétt — — hinn þarna við fortepianóinn — — er hinn ekki konan ^{star} þú?“

„Hvað er þetta?“ hópaði Móttel og stókk upp og einblindi á gest sinn, sem áður var, „yður stjálkast, herra minni ungu stúlkan, sem stamdi okkur með kjóðfomolallinum og Freyja dóttir min, hinn, sem þú hafst leyfad rétt hags við og í þessu gefid yður.“

„Það hlýtur ad vera misisíningur“, kallaði Jóh upp yfir sig, „hráðilgur misisíningur.“

„Misisíningur, endurtók Móttel með drögnandi rödd, „Hvað meinið þú annars með þessu, herra minni?“

„Ég meina — — í meina — — ég skrifaði brefin min til — — stamadi hinn óhamarjafnari bidill.“

„Fél þú þá Freyja Móttel“ greip Móttel gamli fram í, „þú þad er alveg rétt. Þad er alls enginn misisíningur, herra minni. Þetta er Freyja dóttir min, tilvonandi konan yðar.“

„En þú verðid ad leyfa mér ad gefa dælitur upplýsingar.“

„Upplýsingar, nei, hoi þarf engar þekari upplýsingar.“

„En herra minni, hlustid þú á mig eitthvað augnabakk, kallaði Jóh upp á bráði. „Ég held ad þetta er þú stúlka voru dóttir yðar, og hmeigdi sig um leið fyrir ^{blómarsarinnu} ~~blómarsarinnu~~ í höndastólnum.“

„Hvað segid þú“, áktradi Móttel gamli aðhyngjinn, en hinn eiginlega Freyja stóð upp frá fortepianóinn og hljóðadi hálft upp yfir sig og fell í ómezin á júlfið.“

„Þetta er yðar verk“ hópaði hinn möðgáði fadir og bentu á dóttir sinn þvæ hinn lág.

„Þad hryggir mig mjög“, sagði Jóh. „En meðal annarr orða, hver er blómarsin þarna í höndastólnum, þyrt hinn er ekki dóttir yðar.“

„Konan min. Hvað meinið þú annars. Þú skuldu mér þú ad standa heitningakap yfirda yðar gagnvart konu minni og dóttur.“

Jóh. sí sé ekki fort ad bila leggur bodanna, herra þil fötanna og skaut út um dyrunar. Hann hrestist, og hann kom út í Rall kvöldloftid, og hann hljóp viðstöðlaust áfram, um hann var koninn langf frá helvitis húsinn hans Móttels. Ekki fór en um miðnatti þotti hann ad fara heim til sín. Og snemma morguninn eftir, áður en hjart var orkð plutti hann kistolum í mesta flýti.

Þar, sem Jóhann nú leigdi, var enginn andbylingur, og hann hafði tekið þú ákvörðun, ad halda sér frá öllum freistingum lífsins upp frá þessu.

Virkka sífilsins.

Einu sinni var konungur og drottning í ríki sínu; þann áttu sér einn son og unnu þann honum mjög. Konungssonurinn var líka afbragd sína jafnaldra ad öllu atgerwi, bæði andlegu og líkamlegu. ^{á honum var} ~~þann~~ ^{á honum var} aðeins einn galla, og hann var sá, ad hann vildi ekki kvongast.

Allar hinar segurdu Konungsdætur voru leiddar frammi fyrir hann, en honum volgnaði ~~engand~~ ^{engand} ~~ad~~ ^{ad} ekki hið allra minnsta um hjarta-ráttunnar við þad. Þá strengdi konungurinn þess heit við ~~ad~~ ^{ad} aðla ráðgjafan sinn, ad hann (ráðgj.) skyldi deyta, ~~ad~~ ^{ad} þegar árid voru á enda, ef sonur sinn yfði ekki. Konungdur fyrir þann ~~þann~~ ^{þann} fíma.

Ráðgjafinn varð mönnum vart sinnandi af harmi yfir þessu hardgjörslaga heiti konungins.

Hann lét þora allar falletustu og gáfudustu stúlkur, sem til vonu fyrir konungssoninn, en allt árangurslaust. Hinar fagra voru ekki nógu gáfadar, hinar gáfudu ekki nógu gáfadar falletar, þos litlu voru ekki nógu stórar, en hinar stóru ekki nógu smáar, og þos fjóðhodu voru of þarbar, en hinar dökkuðu of ^{skugglegar} ~~(dymmar)~~ ^{skugglegar}.

Í óvæntingu ^{Sinn} ~~leysti~~ ^{Sinn} ráðgjafinn láks ráða þíni hirtgjöflinu. En þad hló, ad vanda og sagði:

„Ekki annad en þad. En hvað viltu amant gefa mér til þess ad koma öllu í lag?“

Ráðgjafinn láfadi honum. Hin kunnur raunda gull og en síflid gaf ~~okkur~~ ^{okkur} þad, en mæltist til ad þá rínarvinsáinn, sem lág full í hjallara ráðgjafar.

